

[Sonja Albrink]

forudse ændrede konkurrenceforhold på de internationale markeder. Det bør eksempelvis nok vække til eftertanke, at et land som Kina muligvis vil være i stand til at producere halvdelen af klodens forbrugsvarer inden for de næste 10-15 år – vel at mærke forbrugsvarer, som er konkurrencedygtige på både pris og kvalitet.

Det er derfor med stor tilfredshed, at Centrum-Demokraterne ser, at statsministeren i sin besvarelse gør opmærksom på denne udfordring fra de nyindustrialiserede lande. Regeringens erhvervsredegørelse, der har været til debat her i Tinget den 11. januar, tog denne udfordring op – tog så at sige hul på fremtiden. Den bragte orden i de senere års forvirring omkring erhvervspolitikken, og den slog fast, at der nu er tilvejebragt en sammenhæng i den erhvervspolitiske strategi.

Det er den samlede erhvervspolitiske, industripolitiske og forskningspolitiske koordination, der for første gang har muliggjort en sammenhængende udviklingsstrategi for Danmark. Det er i den forbindelse vigtigt for Centrum-Demokraterne at slå fast, at denne udvikling af en erhvervspolitisk strategi skal være mere og andet end traditionel erhvervsfremme og bred fordeling af penge til forskning.

Siden midten af 1980'erne har vi oplevet en etablering af et utal af erhvervsfremmeordninger. De var selvfølgelig et forsøg på at fremme den øjeblikkelige konkurrenceevne i en tid med underskud på betalingsbalancen. Der var dog mange problemer med disse ordninger: De var ofte ad hoc-løsninger på påtrængende problemer, og de var ofte administreret af flere ministerier, hvilket gav dårlig organisering og besværliggjorde et overblik for brugerne.

Hvis vi ser på vores erhvervsliv, er det meget tydeligt, at de brancher eller snarere grupper af virksomheder, der klarer sig bedst over en længere årrække, har været de samme. Der er efter Centrum-Demokraternes opfattelse ikke tvivl om, at det drejer sig om at gøre de gode virksomheder endnu bedre – ikke ved at udvælge brancher eller industrier, men ved at lade markedet vise, hvilke grupper af virksomheder der har konkurrencefordele. Disse konkurrencefordele skal fastholdes og styrkes, for ellers kan de hurtigt tabes i fremtidens konkurrence-miljø, hvor udviklingen vil løbe hurtigere og hurtigere.

Det er vigtigt at fremhæve, at det alene er markedet, der skal afgøre, hvilke virksomhedsgrupper vi skal styrke gennem erhvervs- og forskningspolitikken. Vi skal tilrettelægge en politik, der kan opfange de konkurrencedygtige virksomheders behov, uanset den enkelte virksomheds størrelse. Ingen må glemmes. Alle har forskellige ønsker og behov.

Det offentlige rolle må derfor være at forbedre de strukturer og vilkår, der skal skabe konkurrencefordele. Dette er vanskeligere, end det lyder, og det skal gøres uden at skabe forvirring – men det *kan* gøres! – for statens rolle skal så afgjort ikke være at regulere indrekte.

Lovgivningen skal derimod indrettes således, at der bliver tale om en indirekte påvirkning gennem incitament, f.eks. ved at muliggøre hensigtsmæssige forskningsprojekter og en hurtig adgang til forskningsresultater. Staten skal skubbe til erhvervslivet, men det værste, vi kan gøre, er at give erhvervslivet en masse direkte støtteordninger, der virker som en sovepude.

Det helt afgørende er, at erhvervspolitikken ikke alene styres oppefra. Det kan det offentlige ikke klare med succes, hvilket erfaringer fra ind- og udland tydeligt viser. Den erhvervspolitiske påvirkning skal i høj grad komme fra de berørte parter. Det er derfor glædeligt, at statsministeren i sin besvarelse understreger vigtigheden af, at det både drejer sig om at styrke rammebetingelserne og om at forenkle og begrænse det konkurrenceforvridende tilskuds-system.

Centrum-Demokraterne må også med tilfredshed konstatere, at den konkrete strategi, statsministeren gjorde rede for i sin besvarelse, er i god overensstemmelse med de synspunkter, jeg lige har gjort rede for. Målsætningen: at bringe de danske forsknings- og udviklingsomkostninger på højde med de øvrige nordeuropæiske landes inden år 2000, forekommer at være både nødvendig og realistisk.

Statsministerens betragtninger om de højere uddannelser kan ingen vel være uenige i, men vi kunne nu godt ønske os, at de havde været lidt mere konkrete. Centrum-Demokraterne er nemlig af den opfattelse, at det haster med at få forbedret de studerendes grundlæggende kvalifikationer. Det er foruroligende, at man på universiteterne og de højere læreanstalter